

Tamara Postma

Alles wat ik aan je haatte

Oxymoron 1

LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2024 Tamara Postma
Uitgave door uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Villa Grafica
Omslagbeeld Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4511 5
ISBN 978 90 210 4509 2 (e-book)
ISBN 978 90 210 4510 8 (luisterboek)
NUR 301

www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Voor mama,
omdat ik haar allergrootste droom, boek voor boek, laat uitkomen.*

Oxymoron.

Twee begrippen die op het eerste gezicht niet samen lijken te gaan, maar elkaar versterken als ze gecombineerd worden.

Zij en ik. We kunnen niet meer van elkaar verschillen. Als zij rechts gaat, ga ik links. Ik ben rustig, zij kan geen seconde stilzitten zonder overal aan te friemelen en zachtjes te zingen.

Zij is een wandelende glitter regenboog, ik zie eruit alsof ik rechtstreeks uit een zwart-wittelevisie gekropen ben. Zij is het vuur waar ik me keer op keer aan verbrand, ik ben het water dat haar probeert te blussen.

We zijn zo anders, dat we op geen enkele manier bij elkaar passen. Maar als we samen zijn, écht samen, dan versterken we elkaar en vallen de verschillen weg.

Dan geef ik haar die rust en liefde waar ze zo wanhopig naar op zoek is. En zij geeft mij die liefde vol passie en allesoverheersend vuur waar ik zo naar verlang.

Ze heeft het vermogen me te smelten met een enkele oogopslag.

Zij en ik. We zijn een oxymoron.

En dit is ons verhaal.

Proloog

Vijfentwintig jaar geleden

‘Fré? Ik moet met je praten. Er is iets gebeurd en...’

Het zijn de woorden waar dat telefoontje mee begint, die ervoor zorgen dat ik meteen wakker ben op die vroege ochtend in eind oktober. Nog behoorlijk moe voel ik aan mijn buik, die er tot mijn grote verbazing nog steeds zit. Weer een nacht doorstaan zonder dat er een baby geboren is. Wanneer komt hij nou?

Ik hoor aan haar stem dat ze gespannen is, wat ze de laatste tijd wel vaker lijkt te zijn. Niet zo gek ook, haar leven is zo onrustig dat je er wel een soap over kunt schrijven. Met een korte geruststelling onderbreek ik haar en beloof ik dat ik zo snel mogelijk kom, waar ze me snikkend voor bedankt, om vervolgens vlug te mompelen dat ik op moet schieten. Fauve huilt nooit, er moet iets heel ergs aan de hand zijn, anders zou ze me nooit uit bed bellen. Zeker niet aangezien ze weet hoe heilig mijn uitslaapochtenden zijn nu ik ruim veertig weken zwanger ben. Ik leg mijn telefoon op mijn nachtkastje, wrijf het slaap uit mijn ogen en kijk dan naast me, naar mijn man Willem, die nog vredig ligt te slapen. Nog heel even en dan hebben we een gezinnetje, hij en ik. Iets waar we al zo lang naar verlangen. Waar we zoveel voor hebben moeten doorstaan.

Kreunend kom ik overeind, mijn zware buik met mijn armen ondersteunend. Ik wacht even tot ik comfortabel zit voor ik opsta en naar de badkamer loop, waar ik mijn tanden poets en snel wat

koud water in mijn opgezette, slaperige gezicht spetter. Dertig kilo ben ik aangekomen tijdens de zwangerschap. Dertig gigantische kilo's. Normaal al een enorme hoeveelheid, maar als je bedenkt dat ik hiervoor net rond de zestig kilo woog, kun je je vast een voorstelling maken van mijn ongemak. Regelmatig voel ik me net een nijlpaard en dat is nog zacht uitgedrukt.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, schopt de baby tegen mijn ribben en voel ik iets draaien in mijn bekken. Het doet zoveel zeer dat ik me even moet vasthouden aan de wastafel en zachtjes op mijn lip bijt.

Hij heeft de bouw van zijn vader, onze zoon, die we als koosnaampje Dommel hebben gegeven, een verwijzing naar de potige witte hond van de gelijknamige serie. Niet dat die hond ook echt op een hond leek, het was eerder een uit de kluiten gewassen ijsbeer, maar oké.

Ik wacht totdat onze zoon weer een comfortabel plekje gevonden heeft in die enorme villa van hem en waggel dan weer naar onze slaapkamer, waar ik een zwangerschapslegging, een wijde jurk en mijn gevoerde instappers klaarleg. Vreselijk onflatteus, maar het is de enige outfit die tenminste nog een beetje comfortabel zit.

'Frédérique?' hoor ik een slaperige stem aan zijn kant van het bed zeggen. 'Is de bevalling begonnen?'

Gniffelend denk ik aan wat er nu zou gebeuren als ik ja zou zeggen, maar ik besluit eerlijk te zijn. Tenslotte heeft hij net een zakenreis achter de rug en kan hij zijn slaap wel gebruiken.

'Nee, lieverd, Fauve belde. Er is iets dringends ofzo. Ik ga even bij haar kijken.'

'Oké,' mompelt hij zachtjes. 'Ben je snel terug? Dan maak ik cinnamonrolls voor je.'

Alleen al bij de gedachte aan die kleffe broodjes, die hij volgens het recept van zijn oma maakt, twijfel ik al om te gaan. Maar

Fauve heeft me nodig, dus ik moet wel. Ik ben vast zo weer terug.

Snel druk ik een kus op zijn peper- en zoutkleurige haar en loop de slaapkamer uit, langs de babykamer, naar beneden, waar ik mijn sleutels van het aanrecht pak en ons fijne huis verlaat.

Het voordeel aan op zaterdagochtend om zes uur autorijden is dat er geen kip op de weg is. Fauve woont nog in de stad waar we allebei opgegroeid zijn en vanuit de buitenwijk waar Willem en ik nu wonen, duurt het gelukkig niet lang voor ik er ben. Ik rijd de parkeerplaats voor de kleine benedenwoning op, zet mijn auto op de plek waar de minste lege bierblikjes en glasscherven liggen en loop naar de deur, die net zoals de rest van het huis weleens een flinke verfbeurt kan gebruiken. Ik bel aan, wacht ongeduldig een paar seconden en gebruik dan mijn sleutel. Meteen als ik binnen ben, merk ik op dat er een rare sfeer hangt in het huis. Fauve is al een paar dagen niet lekker, waardoor we weinig contact hadden, maar ik krijg vooral de kriebels van de stilte. Het is nooit stil bij Fauve thuis.

‘Fau?’ roep ik in de gang. ‘Waar ben je? Wat is er aan de hand? Ben je oké?’

Ik hoor wat gestommel in de slaapkamer, gevolgd door een laag, brommend geluid, dat ik niet direct herken.

‘Fré? Ben je daar?’ piept ze tussen pijnlijk gekreun door. ‘Fré, ik denk dat ik hulp nodig heb. Ik heb pijn, zo ontzettend veel pijn!’

Meteen loop ik naar de slaapkamer, waar ik Fauve op de grond zie zitten, tegen het bed aan, haar armen om haar smalle middel geklemd. Haar vurig rode haren zitten in een warrige knot en de zweetdruppeltjes lopen in kleine straaltjes over haar gezicht voor ze langs haar hals tussen haar borsten verdwijnen.

‘Jeetje, wat zie je eruit, lieverd. Wat is er gebeurd? Heb je buikgriep?’

‘Weet ik niet!’ brengt ze gefrustreerd uit, terwijl ze met haar beide handen over haar pijnlijke buik wrijft. ‘Ik heb al dagen last

van krampen en ik loop helemaal leeg, maar eerder kon ik tussen-
door nog wel slapen. Nu houdt het maar aan. Het wordt steeds
erge... Auw!

Mijn eigen pijn en ongemak negerend zak ik naast haar op de
grond en sla mijn armen om haar heen, terwijl ik merk dat er
weer een pijnscheut door haar lichaam trekt.

‘Dit gaat zo niet, hoor, Fau. Ik ga een ambulance bellen. Dit
komt niet goed, je bent zoveel afgevallen ook. Je bent nog maar
net bijgekomen van dat andere gekke buikgriepvirus dat je
maandenlang gehad hebt.’

‘Ja, oké, doe maar,’ fluistert ze, net bijgekomen van weer een
pijnscheut, voor ze haar hoofd tegen mijn schouder laat zakken.
Met mijn ene arm nog om haar heengeslagen, reik ik naar de te-
lefoon op het nachtkastje. Gelukkig wordt er vrij snel opgenomen
bij de meldkamer en kan ik mijn zorgen uiten tegen de aardige
vrouw aan de telefoon.

‘Dus uw vriendin heeft al een aantal dagen buikgriep en sinds
vannacht zijn de krampen ineens veel erger geworden?’

Ik kijk Fauve aan, die nog net kan knikken voor er weer een
pijnscheut door haar lichaam gaat.

‘En wat voor soort pijn is het? Brandt het? Of is het meer een
soort menstruatiepijn?’

‘Druk!’ kermt mijn vriendin naast me. ‘Het voelt alsof er iets
in me zit wat eruit wil. Alsjeblieft laat het ophouden, ik kan niet
meer!’

Ik hoor dat de vrouw aan de telefoon iets opschrijft, als Fauve
het ineens uitgilt en er iets bij haar lijkt te knappen. Ineens gutst
er een golf vloeistof tussen haar benen naar buiten, met hier en
daar wat bloed en slijm.

‘Wat gebeurt er?’ hoor ik de vrouw roepen, maar nog voor ik
antwoord kan geven, hoor ik mijn vriendin weer gillen en knijpt
ze zo hard in mijn arm, dat ik het ook bijna uitgil. En dan, net als

ik wil zeggen dat ze iemand moet sturen, lijkt haar hele lichaam zich samen te spannen en komen er kreten uit haar mond, waar ik haar niet toe in staat had geacht. Geloof me, ik heb Fauve regelmatig horen krijsen, voornamelijk als ze weer eens ruzie met iemand had, maar nooit zoals dit. Ik heb het dan ook te druk met naar haar gezicht kijken, om te zien wat er zich tussen haar benen afspeelt. Minutenlang weet ik niet wat ik moet doen. Ik zie dat mijn beste vriendin pijn heeft en ik kan niet anders dan haar beloven dat het echt beter wordt. Pas als ik een gek geluid hoor, dat niet thuis lijkt te horen in deze ruimte, lukt het me mijn blik los te rukken van haar gezicht en te kijken naar de vloer, waar een baby op de grijze vloerbedekking ligt te huilen.

‘Een baby?’ fluister ik, alsof ik het alleen voor mezelf kan bevestigen als ik het uitspreek. ‘Maar...’

‘De ambulance is onderweg, blijft u aan de lijn alstublieft,’ hoor ik de vrouw zeggen, die het hele gebeuren kennelijk door de telefoon gevolgd heeft.

Vol verbazing kijkt Fauve naar het meisje op de grond, dat met grote uithalen aan het huilen is, alsof zij ook niet helemaal snapt wat er nou gebeurd is.

‘Fauve, pak haar op. Zo krijgt ze het koud. Heb je, eh... handdoeken?’

Ze knikt en wijst naar haar badkamer, zonder haar ogen ook maar een seconde van het meisje af te halen. Heel voorzichtig haakt ze haar handen onder de okseltjes door en neemt het kleine schepseltje onwennig tegen zich aan. Ik hijs me, zo goed en kwaad als het kan overeind en waggel naar de badkamer. Ik pak twee grote badhanddoeken en haast me naar de slaapkamer, waar Fauve met de baby in haar armen, de aanwijzingen van de vrouw aan de telefoon opvolgt.

Aan de deurbel te horen, is de ambulance er en als ik de twee vrouwen binnengelaten heb, gaat het ineens heel snel. De ene

vrouw helpt Fauve samen met de baby op bed, terwijl de andere haar een prikje geeft om de nageboorte op gang te helpen. De nieuwbakken moeder zit ondertussen helemaal verbaasd naar haar baby te staren, waarbij ze zachtjes over haar rode haartjes aait.

Ik snap er ondertussen helemaal niets meer van. De baby in haar armen is redelijk volgroeit. Hoe kan ze nou maanden een zwangerschap verborgen gehouden hebben? Waarom heeft ze niets gezegd?

Na een vlugge controle lijkt alles er goed uit te zien en omdat de baby op het eerste oog ook gezond lijkt te zijn, is de grootste schrik gelukkig voorbij. Voorzichtig ga ik op het net door de ambulancemedewerkster verschoonde bed zitten en kijk naar Fauve, die zich wat opgefrist heeft en nu het kleine meisje op haar borst heeft liggen.

Ik schuif wat heen en weer om comfortabel te zitten en ondersteun mijn buik, die behoorlijk gespannen is. Alles doet pijn. Van het zitten op de harde vloer maak ik mezelf wijs. Ik ben nu niet belangrijk, nu is zij aan de beurt.

‘Fau... Hoe... hoe kan dit? Waarom heb je niets gezegd? Ik...’

Haar grote donkergroene ogen vangen de mijne en ik zie dat zij al even verbaasd is.

‘Ik wist het niet! Ik ben net zo verbaasd als jij, hoor! Hoe kon ik nou maanden zwanger zijn zonder iets te merken? Je hebt me gezien, mijn buik was even plat als altijd. Ik snap er helemaal niets van. Hoe kan daar nou een hele baby ingezeten hebben, zonder dat ik het wist?’

Zo goed en kwaad als het gaat buig ik naar voren en kijk naar het meisje, dat haar neusje in de bleke huid van haar moeder gedrukt heeft.

‘Maar de vader, wie is de vader dan?’

Ze kijkt me niet aan, misschien uit schaamte, maar dat is niet heel duidelijk te zien. Langzaam haalt ze haar schouders op en

slaakt een zucht, voor ze zachtjes over het wangetje van de baby strijkt.

‘Weet ik niet. Je weet hoe ik ben met mannen. Er zijn zoveel opties dat ik geen idee heb wie het zou kunnen zijn.’

‘Fau,’ verzucht ik afkeurend, maar ik besluit me in te houden. Na vandaag zit ze vast niet op mijn gezeur te wachten.

Ik hoor de telefoon naast het bed overgaan en zie aan de nummerherkenning dat het mijn huistelefoon is. Stilletjes loop ik naar de woonkamer, waar ik de vaste telefoon oppak en het nummer terugbel.

‘Fré, liefste! Is alles goed? Ik probeerde je te bellen maar... Hoor ik daar nou een baby?’

Ik kijk om de hoek naar de slaapkamer, naar het kleine meisje dat ontevreden aan het jammeren is.

‘Fré? Praat tegen me, is alles goed?’

‘Het is een lang verhaal,’ mompel ik en adem diep in en uit om de opkomende pijn in mijn rug te onderdrukken.

‘Wat is een lang verhaal? Wat is er aan de hand? Vertel het me alsje...’

Ik hoor dat hij nog iets zegt, maar het komt niet meer bij me binnen. Met ingehouden adem steun ik met mijn onderarmen op een stoel, als ik ergens onderin mijn buik een hevige kramp voel opkomen. Natuurlijk weet ik donders goed wat er aan de hand is, al probeer ik het al uren te ontkennen. Alsof mijn lichaam vindt dat ik nog wat extra bevestiging nodig heb, schiet er een pijnscheut door mijn gehele onderlichaam, waarbij ik een hard gekreun amper kan onderdrukken.

‘Fré?’ hoor ik hem roepen, maar het kost me eerst een paar seconden om op adem te komen, voor ik iets kan zeggen.

‘Wil?’ piep ik, steunend op de leuning van de stoel, terwijl ik de volgende wee al op voel komen. ‘Ik beloof je dat ik alles uitleg, maar nu moet je eerst komen. De baby komt eraan.’

Omdat Fauve tijdens de zwangerschap geen zorg gehad heeft, zijn er een paar extra testjes voor haar en de baby nodig. Na een kort overleg wordt er besloten haar mee te nemen naar het ziekenhuis. Tussen het verzamelen van de spulletjes door, puf ik de opkomende weeën weg, terwijl de twee ambulancevrouwen Fauve van het bed op een brancard helpen en dekens over haar heen leggen, zodat zij en de baby warm blijven. Nog voor ze klaar is om te vertrekken, komt die lieve Willem bij het huis aan, waar hij paniekerig naar binnen komt stormen. Niet zo gek ook, niet alleen is zijn zwangere vrouw is een huis waar een ambulance voor staat, maar het eerste dat hij hoort als hij binnenkomt is een huilende baby. Hij ziet eerst Fauve, die met een baby in haar armen op een brandcard ligt en rent dan door naar de woonkamer, waar hij bezorgd om zich heen kijkt. Meteen als hij mij ziet, snelt hij naar me toe en legt hij zijn handen rond mijn buik. Als onze zoon hem schopt slaakt hij een opgeluchte zucht, om me dan een knuffel te geven.

‘Je liet me schrikken, mafkees. Hoe komt Fauve ineens aan een baby?’

‘Later,’ kreun ik. ‘Moeten nu, NU, naar het ziekenhuis.’

Hij weet meteen wat hij moet doen. Binnen no-time heeft hij mijn spullen en ondersteunt hij me als we naar zijn auto lopen. Daar helpt hij me, met veel pijn en moeite, in de auto te komen, continu sussend dat het wel goed komt. Iets waarvan hij vooral zichzelf probeert te overtuigen. Als hij eenmaal naast me zit en we rijden, gaat het plots snel. De hele rit naar het ziekenhuis gaat in een waas van pijnlijke krampen en gemopper aan me voorbij. Voor ik het weet zijn we bij het ziekenhuis en brengt hij me naar binnen, waar ik in een rolstoel word gezet en naar de afdeling verloskunde word gereden. Nog voor ik helemaal beseft wat er gaat gebeuren lig ik op een bed, mijn ene hand om die van Willem gesloten, de andere om die van Fauve, die me allebei aanmoedigen om te persen.

Dat bevallen is maar iets raars, het ene moment jammer ik dat ik dit helemaal niet kan en dat ik hier totaal niet klaar voor ben, om het volgende moment totaal verbaasd te zijn door mijn eigen oerkracht. En zij zijn erbij, me aanmoedigend waar ik het nodig heb.

En dan, na één laatste perswee waarbij ik letterlijk alles geef wat ik in me heb, Willem vervloek omdat onze zoon zijn brede bouw heeft en Fauve gilt omdat ik zo hard in haar hand knijp, is hij er.

Ze zeggen altijd dat je de pijn meteen vergeet en iedere kersverse moeder kan beamen dat dat een dikke leugen is. Maar, ondanks de pijn, kan ik niets anders dan huilen van geluk. Want onze zoon is er, eindelijk zijn we ouders. En ik kan me werkelijk niets mooiers voorstellen dan dit.

Het was een dag die zo gewoon begon, maar eindigde op een manier die we nooit voor mogelijk hadden gehouden.

Amper drie uur nadat ik in Fauves huis getuige was van de geboorte van haar dochter, houd ik mijn eigen prachtige zoon in mijn armen.

Hij is perfect, van zijn wipneusje en zijn donkere haartjes tot de allerschattigste teentjes die ik ooit heb gezien.

Compleet gevangen in de roze wolk, worden we opgeschrikt door een klopje op de deur. Fauve wordt na een korte controle naar binnen gereden, met haar baby op schoot.

‘Je was bij mijn bevalling!’ breng ik verbaasd uit.

‘Natuurlijk was ik er! Jij was er toch ook voor mij?’

De verpleegkundige duwt de rolstoel een stukje naar me toe, totdat we naast elkaar staan en ze mijn flinke zoon kan bewonderen.

‘Hij is prachtig! Goed gedaan, Wil,’ knipoogt ze naar mijn man, die op zijn beurt vertederd naar het roze pakketje in haar armen kijkt.

‘Zeg, ik heb hem eruit geperst, hoor! Weet je hoeveel werk dat was?’ protesteer ik.

‘Weet ik, ik plaag je maar. Hoe heet deze knapper?’

Compleet verliefd kijk ik naar het bundeltje in mijn armen en spreek de naam uit, die we al die maanden geheim hebben gehouden.

‘James, maar we noemen hem Jamie,’ zeg ik vol trots. ‘En zij? Heb je al een naam?’

Ze komt overeind en legt haar baby naast de mijne, zodat ze als één pakketje vol liefde bij elkaar liggen.

‘Jamie, dit is Hazel. Ze mag dan iets ouder zijn dan jij, ze is behoorlijk wat kleiner, dus je moet goed voor haar zorgen. Zelfs al vind je haar af en toe verschrikkelijk. Beloofd?’

Hazel gooit er een gillette uit, waarop Jamie reageert met een gaap. Iets wat zo schattig is, dat mijn hart een sprongetje maakt van geluk.

‘Kijk, hij vindt haar nu al vermoeiend.’ Willem grinnikt.

‘Als ze maar half op haar moeder lijkt, dan valt dit nog mee,’ lacht Fauve, die het jengelende meisje een beetje sust.

‘Ik denk dat we ze maar vast moeten uithuwelijken,’ zeg ik. ‘Volgens mij is dit voorbestemd.’

‘Zou je denken?’ grijnst Fauve. ‘Lijkt me een goed plan.’

Vol liefde kijk ik naar de twee baby’s tussen ons in, die mijn beste vriendin en mij nog dichter tot elkaar gebracht hebben. Het kan niet anders dan dat deze twee ook de beste vrienden worden, toch? Misschien wel meer. Misschien worden ze ooit wel verliefd en gaan ze trouwen. Dan krijgen we gezamenlijke kleinkinderen en worden we samen oma. Wat zou dat geweldig zijn!

Ik kan werkelijk niet wachten om dat mee te maken. Jamie en Hazel samen. Dat zou past écht een droom zijn.

1

Jamie

Ik haat Hazel de Lannoy.

Al mijn hele leven, mijn héle leven, is ze er. Ik heb geen moment, nog geen seconde bestaan zonder haar en ik haat dat. Ik haat haar aanwezigheid, het feit dát ze zo aanwezig is en dat alles in mijn leven, hoe dan ook, om haar moet draaien. Neem vandaag nou. Ik ben jarig. Wij, zijn jarig. Vijfentwintig jaar geleden kwam ik na een meer dan gewenste zwangerschap op de wereld. Sterker nog, precies op dit moment, vijf over vijf in de middag, lag ik in de armen van mijn moeder, die net de meest verbazingwekkende dag van haar leven achter de rug had. De dag dat de liefde van mijn ouders werd bekroond met mijn geboorte, zoals mam altijd zegt. Vaak nadat ze een heel verhaal heeft vertelt over hoeveel moeite het heeft gekost om überhaupt zwanger te raken.

Een kleine twintig minuten genoot ik van de onverdeelde aandacht en aanwezigheid van mijn liefhebbende ouders. Seconden voordat mijn leven voor altijd zou veranderen. Nietsvermoedend lag ik tevreden in mams armen te slapen, terwijl ze ieder klein detail van mijn kleine gezichtje en handjes aan het bewonderen was. Ze vertelde me altijd dat ze tranen van geluk hilde, omdat ik nog mooier en schattiger was dan ze zich had voorgesteld. Dat moment was pure perfectie. Ik zou er alles voor geven om terug in de tijd te reizen en te zorgen dat dat moment niet onderbroken zou worden.

Net toen mam haar tranen van geluk van haar wangen veegde,

veranderde alles. Ineens werd Fauve de kamer binnengereden in haar rolstoel, een schreeuwend roze buideltje in haar armen. De inhoud: een roodharig mormel dat toen al alle aandacht opeiste met haar eindeloze kabaal. Ze werd zonder pardon naast mij op bed gelegd.

Dat ze me, zo jong als ik was, al zo'n onrecht hebben aangedaan snap ik nog steeds niet. Dat is toch een verschrikkelijke manier om je eerste dag op de wereld te beginnen?

Verbitterd knijp ik mijn hand om het glas Merlot dat mijn moeder me net gegeven heeft en kijk naar de wand, waar door de jaren heen talloze foto's aan opgehangen zijn, als een soort stilleven van al onze mooie momenten als gezin. Alsof mijn moeder bang is om ooit iets te vergeten. Maar zelfs hier, hier tussen alle prachtige foto's waar ik zo graag naar kijk, zijn er een paar waarvan ik het totaal niet erg zou vinden als ze van de muur zouden vallen en in duizend stukjes zouden breken.

Iedere keer als ik hier in alle rust sta te genieten, voel ik weer een steek van pure afschuw door mijn lijf trekken als ik dat vlamme rode haar ergens zie. Eigenlijk wil ik wegstaren, dat zou ik ook moeten doen, maar het is als een auto-ongeluk langs de snelweg. Je wilt niet kijken maar doet het toch.

Geloof me, als het één foto zou zijn, dan zou ik het prima vinden. Ik zou het tolereren, want zo vaak kom ik hier nou ook weer niet. Maar de muur hangt vol met dat mens. Lijstjes vol met hysterische outfits, gekke bekken en bewogen foto's omdat ze nooit eens normaal stil kan staan.

Deze muur bewijst het maar weer. Het is alsof we sinds die ene namiddag in het ziekenhuis voor altijd aan elkaar verbonden zijn. Wat ik ook probeer, ik kom maar niet van haar af en ik haat dat. Ik haat het dat onze moeders ooit eens hebben bedacht dat het een geweldig idee zou zijn om hun kinderen aan elkaar op te dringen en ze samen op te laten groeien. We deden álles samen.

Uitjes, zwemles, school, noem het maar op! Er was zelfs een fase waarin ze ons hetzelfde kleedden, al was dat meer mams schuld, omdat zij die kleding meestal kocht. Ja, mijn eigen moeder! Ik vrees voor de dag dat daar foto's van opduiken waarbij ik nog geen kans heb gehad om ze ergens weg te moffelen. Bij voorkeur in een brandende haard.

Ergens had ik altijd de hoop dat het idee van die opgedrongen vriendschap vooral heel leuk was toen we klein en schattig waren en dat het wel af zou nemen als we wat groter werden en een eigen mening kregen, maar dat is niet zo. Oké, op de kleding na dan. Daar maakte ik korte metten mee toen mam op mijn achtste ineens met neonkleurige schoenen met lampjes aan kwam zetten omdat Hazel dat waanzinnig vond. Wat dacht ze wel niet?

Geloof me, ik heb geprobeerd afstand te nemen van Hazel. Er was een tijd dat ik alles aangreep om maar weg bij haar te zijn. Na een compleet geëscaleerde ruzie en het drama dat daarop volgde, deed ik zelfs bijna een jaar zwaar onderbetaald werk bij een bank in New York. Zogenaamd om wat werkervaring op te doen, maar laten we eerlijk zijn: telefoontjes aannemen en verslagen typen had ik hier ook wel kunnen leren. Alleen dan was ik geen hele oceaan van Hazel en al haar overweldigende aanwezigheid vandaan geweest.

Terwijl zij midden in één of ander Afrikaans land blikken hutjes voor mensen zonder huis aan het bouwen was, werkte ik aan mijn toekomst. Deed ik werkervaring op, volgde ik trainingen en cursussen die goed zouden staan op mijn cv, om een kans op een goede carrière te bevorderen. Ik pluk daar nu de vruchten van, tenminste, ik ben hard op weg. Zij is al sinds de middelbare school aan het aanmodderen en komt precies geen steek verder in het leven.

Ik denk, dat er op de hele aarde geen twee mensen zijn die zo verschillen dan zij en ik. We hebben helemaal niets gemeen. Ja,

dat we ongeveer 60% van ons DNA delen met een banaan, maar daar houdt het wel mee op. Ik voel de pure afkeer al opkomen als ik alleen al aan haar denk.

En juist daarom vind ik het zo bloedje irritant dat ik haar vandaag, uitgerekend op mijn verjaardag, weer moet zien te verdragen.

‘Als je nog harder in dat glas knijpt, dan breekt hij.’

Ik kijk opzij naar mijn moeder, die met een nerveuze glimlach vol aarzeling naast me staat, een fles wijn in haar handen, klaar om de mijne weer vol te schenken.

‘Jaja, ik ben alleen wat gestrest,’ mopper ik.

‘Je werkt ook veel te hard, lieverd. Wanneer neem je nou eens vakantie? Dat zal goed voor je zijn.’

Ik kijk haar verontwaardigd aan. Hoezo moet dat goed voor me zijn? Alles loopt eindelijk weer eens op rolletjes. Een paar jaar geleden kwamen ineens al mijn plannen en dromen voor een succesvolle toekomst on hold te staan door een kostbare fout – die absoluut Hazels schuld was – waardoor mijn vader mijn studie en reis naar New York niet meer wilde betalen. Hierdoor moest ik een dikke lening afsluiten om toch nog daarheen te kunnen. Omdat ik nog geen vast inkomen had, was ik genoodzaakt om een lening bij een of ander louche instantie af te sluiten, wat natuurlijk totaal niet goed uitpakte.

Die periode was een opeenstapeling van ellende, met als gevolg dat ik niet alleen dik in de schulden zat, maar ook amper nog contact had met mijn ouders. Ik heb me nog nooit zo slecht gevoeld als toen.

Meteen na mijn terugkomst uit New York besloot ik te gaan solliciteren en toen kwam ineens een baan bij Van Genderen Advocatuur op mijn pad. Eduard, mijn baas, heeft de schuld destijds overgenomen voordat het helemaal uit de hand liep en daar ben ik hem ontzettend dankbaar voor. Elke maand los ik een deel

ervan af van mijn salaris en zoals het er nu voorstaat, heb ik het over een jaar of... eh... tien wel afgelost.

Voor de buitenwereld kan ik de schone schijn ophouden, met dank aan Eduard. Ik heb een mooi appartement dankzij hem, draag dure kleding en rijd een dikke bak waarvoor hij het leasecontract betaalt via de zaak. Op het oog heb ik het goed voor elkaar en dat wil ik koste wat het kost zo houden, maar om eerlijk te zijn word ik wel een beetje nerveus van zo'n hoge schuld bij een man die niet alleen heel onvoorspelbaar is, maar ook nog eens een machtspositie over me heeft.

Eduard is niet de makkelijkste en staat erom bekend dat hij eigenlijk nooit tevreden is, hoe hard je ook werkt. Het ene moment kan hij enorm aardig en meelevend zijn, het volgende moment geeft hij me weer zo'n harde beuk tegen mijn schouder dat ik het dagen later nog voel en laat hij doorschemeren dat hij me in zijn zak heeft en kan breken als hij dat wil. En dat kan hij, zonder enige moeite.

Overigens heb ik sinds ruim een jaar ook nog eens een relatie met zijn dochter, Vivian. Ja, ik maak het mezelf niet bepaald makkelijk. Ik weet het.

Toch heb ik het idee dat hij me wel oké vindt. Tenminste, dat hoop ik. Ik haal tenslotte werkelijk alles uit de kast om indruk op hem te maken. Ik ben er als eerste, vertrek als laatste en doe meer werk dan de andere drie jongens op mijn afdeling samen. Ik werk hard. Keihard. Vakantie nemen is geen optie.

'Geen tijd voor,' mompel ik, het inmiddels volle glas tussen mijn duim en wijsvinger balancerend, terwijl ik de gedachten aan mijn problemen weer probeer weg te stoppen op dat plekje in mijn hoofd waar ze veilig opgeborgen zitten en ik er niet aan hoef te denken.

'Ach, je hebt het veel te druk met die baan. Ik weet dat je het niet wilt horen, maar neem eens een voorbeeld aan Hazel. Zij leeft

dag voor dag en geeft niets om geld en status.'

Ik voel mijn greep verstrakken en neem het glas in mijn andere hand, omdat het anders niet goed gaat komen. Even wil ik een weerwoord geven, maar ze is nog niet klaar.

'Ze is altijd zo onbezorgd en vrij. Ik snap dat werk heel belangrijk voor je is, maar soms zou het wel goed zijn om een beetje meer lol in je leven te hebben, lieverd. Je bent nog jong, je kunt je hele leven nog werken. Wat heb je te verliezen?'

Nou, ik heb dus een heleboel te verliezen, maar het is niet hun schuld dat ze dat niet weten. Pap en mam denken dat ik in New York een dikke bak geld heb verdiend en zo de schuld in één keer afbetaald heb. In de afgelopen jaren was onze relatie moeizaam en deed vooral pap heel afstandelijk. Al heb ik wel het idee dat ze me inmiddels een beetje vergeven hebben. Iets wat op zich al een wonder is, na wat er allemaal is gebeurd.

'Door onbezorgd en vrij te zijn, heb ik deze baan niet gekregen, mam,' brom ik.

'Dat weet ik en ik ben ook heel trots op je. Je hebt jezelf zo goed herpakt na wat er gebeurd is en dat hadden we nooit durven hopen. Ik bedoel alleen... Nou, kijk je vader. Zijn hele leven alleen maar gewerkt en nu zit hij op zijn vijfenvijftigste met een burn-out. We hebben zelfs de camper maar weer in de stalling gezet omdat rijden hem zo ontzettend veel energie kost. Dat wens ik jou niet toe.'

Ik kijk haar aan en zie het verdriet in haar ogen. Dit hadden hun jaren moeten worden, eindelijk wat rust na al die jaren ellende waar ik ze mee opgezadeld heb. Pa verkocht begin dit jaar zijn succesvolle bedrijf, waardoor hij met vervroegd pensioen kon. Ze kochten een camper om door Europa te trekken, maar na een paar dagen, nog voor ze de grens over waren, belde mam vanuit Limburg dat het niet goed ging met pap en dat ze onderweg naar het ziekenhuis waren. Eenmaal daar bleek dat hij extreem

overwerkt was en dat er nu, juist nu hij eindelijk vrij was, alle stress en druk van de afgelopen dertig jaar uit kwamen. In één keer. Mijn workaholic van een vader, altijd druk en altijd in voor een grapje, zit daar in een hoekje van de serre in zijn leunstoel met een glaasje graanjenever naast hem op het tafeltje. Normaal zou hij achter de barbecue staan, bulderend van het lachen, alle gasten voorziend van wat ze maar wilden hebben. Hij lijkt in de verste verte niet meer op die man waar ik zo tegenop keek, die me op die foto hier voor me aan de wand, zo hoog de lucht in gooit. De man waar ik alles voor zou doen om hem trots te maken. Om onze band weer te herstellen.

Ik kan zijn fantastische lach nog moeiteloos naar boven halen, al heb ik hem al jaren niet meer in het echt gehoord. Niet meer sinds die ene ruzie, die ons compleet uit elkaar dreef.

‘Jamie?’

‘James,’ verbeter ik haar. ‘Je hebt gelijk, mam. Het is nu even druk, wie weet volgend jaar, oké?’

Ik zie aan haar gezicht dat ze me niet gelooft, dat ze heel goed weet dat ik echt geen vrij ga nemen. Maar toch knikt ze, drukt ze een kus op mijn wang en loopt dan weer naar de woonkamer, waar de rest van het bezoek in een gezellige kring van de worst-met-kaasschotel zit te schransen. Ik neem nog een slokje van de wijn, sla dan de rest van het glas ook maar achterover en kijk vol weemoed naar de foto’s van ons gezin in betere tijden. Toen pap nog niet hele dagen, half laveloos, in zijn stoel doorbracht en mam zelf ook nog een sociaal leven had. Toen ik nog niet hun allergrootste teleurstelling was. Het is gek om me te bedenken hoeveel herinneringen deze simpele muur bij me oproept.

Mijn eerste herinnering is er een die ik deel met háár. Onze vierde verjaardag, eentje die we, zoals ieder jaar, samen vierden. Niet omdat ik dat nou zo graag wilde, maar het is niet alsof ik toen veel in te brengen had. Bovendien vond Hazels moeder

Fauve het wel praktisch als al het werk uit handen genomen werd. Het leek mam een geweldig idee om er ieder jaar één groot feest van te maken. Werkelijk alles werd uit de kast getrokken. Springkussens, enorme taarten, slingers en ballonnen in alle kleuren die je je maar kunt bedenken. Ook was er een jaar dat we twee Shetlanders hadden, die van haar helemaal onder de glitter, met een grote, glimmende hoorn op het hoofd als een soort eenhoorn en de mijne compleet met cowboyzadel en lasso. Helaas voor mij was de mijne het al vrij snel beu en besloot de eigenaresse hem in de trailer te zetten, waardoor ik dus samen met háár en dat stomme glitterpaard op alle foto's stond. Ik heb ze allemaal verscheurd, maar hier voor mijn neus hangt er nog eentje. Ik met een gezicht dat op onweer staat, in cowboypak met mijn eeuwige spierwitte sneakers eronder, een scheefgezakte hoed en zelfs een nep revolver. Hazel er als een vurige feeënprinses naast, compleet met een duckface en haar middel en wijsvinger opgestoken in een peaceteken, iets wat jaren haar favoriete pose was. Het is een foto die nog steeds voor grote hilariteit zorgt bij onze moeders, die iedere keer even moeten benoemen dat ze deze foto op onze bruiloft gaan laten zien. Een bruiloft die er never nooit niet zal komen. In geen duizendmiljoen jaar. Nog niet eens als ze de allerlaatste vrouw op aarde was.

Waarom ik haar zo haat? Nou, laat ik eerst duidelijk maken dat die haat volkomen wederzijds is. Ik ben niet de enige schuldige in dit verhaal. Vroeger, toen we heel klein waren, speelden we nog weleens met elkaar, dus we hebben heus wel geprobeerd elkaar aardig te vinden. Maar we ontdekten al snel genoeg dat onze interesses te verschillend waren en zo eindigde ieder spelletje in slaande ruzie. In de loop van de jaren ging het van kwaad tot erger. We grepen iedere mogelijkheid aan om elkaar zoveel mogelijk dwars te zitten. Maar nooit liepen onze ruzies echt uit de hand, tot die ene keer toen ik uit woede een domme fout maakte,

waar ik nu nog voor moet boeten. En dat akkefietje met die jurk. Dat hielp ook niet echt mee.

Er is veel gebeurd. Genoeg om zeker te weten dat ik haar het liefste uit mijn leven zou bannen. Maar dat kan niet, want door een of ander stom lot, en onze moeders, zijn we voor altijd aan elkaar verbonden.

Ik slaak een diepe zucht, twijfel er even over om de foto 'per ongeluk' van de muur te laten vallen en loop dan toch maar naar de keuken voor een nieuw glas wijn. Mam is druk bezig met het snijden van kaas en het sorteren van de vele soorten worst, die ze samen met kaasblokjes, zilveruitjes en een augurk op houten prikkertjes rijgt. Het is zo typisch Nederlands, ouderwets mischien, maar toch zijn mijn verjaardagen niet compleet zonder. Op de fancy feestjes waar ik meestal kom hebben ze alleen maar dingen zoals spicy tuna rolls en bakjes met amuses waar god weet wat in zit, afgetopt met kaviaar. O ja, en oesters, laten we vooral die verrekte oesters niet vergeten! Waarbij het proeft alsof je een slok slijmerig zeewater neemt en maar moet doen alsof je het lekker vindt, terwijl je inwendig aan het kotsen bent. Nee, doe mij dan deze prikkertjes maar.

Dromerig pak ik een spiesje van de stapel, trek de knakworst eraf en stop hem in mijn mond, waarna ik hem wegspoel met nog wat wijn. Ergens in de verte hoor ik de bel gaan, waarop mam meteen alles laat vallen en naar de deur rent. Hoewel ik niet weet wie er bij de deur staat, heb ik een flauw voor gevoel, veroorzaakt door een nare kriebel die door mijn hele lichaam lijkt te trekken. En dat bevalt me maar niets.